

אני בעצמי פוחד מפני השב. אבל את התשובה חזאת הוא לא יתן, ולכן התשובה שלו אינה יכולה לספק את הכנסת.

אולם כמא"ל לא רצתה בויזן. שריהמשטרה קרא בקול שיגדתי את הדברים שהישמו בפיו עלידי צמרת המשטרה, שאין לו שום שליטה עליה, ואף לא ידיעה על רבים ממעשיה (העולם הזה 1054). היה זה בליל של עיבודות נכונות, נכונות למחצה ושקרים. בין השאר: ● טען את הטענה המגוחכת כי איאשר היה לחקור את אלי תבור הקודח בביתו, כי שם היו "מבקרים רבים ולא היה נוח לנכות את העדות". ● הכחיש כי תבור נלקח מביתו על ידי הקצין אנטון כמעט בכוח, וכי נעשה גסיון מפורש למנוע בעדו מלשוחח עם אורי אבנרי כדי לספר לו את פרטי החטיפה. ● הודה בפירוש כי תבור היה באותו רגע חולה, וקרא את מימצא הרופא באותו ערב, לפני שהיבא אלי לחקירת הלילה האכזרית: "מדדתי את החום שלו מתחת לזרוע והיו לו 37.6 מעלות... ראיתי שפניו היו אדומות מצד ימין, מעל עצם הלחי... על המצח מצד שמאל היה כתם אדום נוסף... באופן נפשי היה במצב של הלם הוא רעד. קצה אצבעותיו רעד, וחוא היה כמו קצת מסומסם... הוא התאונן על כאבים בפניו ובמצחו..." ● טען כי אלי לא הורעב בחקירה האכזרית ולאחריה, אלא "כתבה בית-הכלא היה הגור... ואז נשלחה (בארבע וחצי בבוקר) נידת מיוחדת וקנו בשבילו מה שאפשר היה לקנות באותה שעה". דבר שכולו שקר מראשיתו ועד סופו. ● טען כאלו כתב הוא, שיטריה, תשובה למכתבו של תבור, בו דרש תבור להעמידו לדיון, או להעמיד לדיון את הקצינים שום מכתב כזה, בעל התוכן שצוטט עלידי השר, לא הגיע לתבור עד שעת פירסום גליון זה. ● על טענה נוספת של תבור — הפעלת לחץ בלתי חוקי ע"י המשטרה להחליף את פרקליטו — לא היתה לשר כל תשובה או פתחון פה.

המפגש ההיסטורי דש"אית

ברי שיטריה לא זכו לאימון רב אפילו בכמה מספלי מפא"י. מעטם לפעם טבעו ברעם של צחוק ציני, שחברי מפלגתו השתתפו בו בפה מלא. לא היה שום ספק ביחס לערך התשובה, אולם כשסיים השר את דבריו, ערכה הכנסת את אחת ההצבעות המחפירות ביותר בתולדותיה הבלתי-מסודרות.

לדיון לא עמדה שום מסקנה, ביחס לחוטפים או להתייגות המשטרה. לדיון עמדה אך זרק ההצעה לערוך ויכוח מקיף בכנית על הנושא. א לם כמו מכונה, התרומם יער היידיים של מפא"י, חסרוגרסיבים והדתיים-הלאומיים: 35 קולות נגד הדיון בכנסת, נגד 18 קולות היות. הצ"כ ימק"י, והימנעות אגודת ישראל ופא"י.

אולם העובדה המכרעת של אותה הצבעה היתה אחרת. שעה קלה לפניו קמו כל נציגי מפא"י ואחדות-העבודה שישבו באולם, ויצאו באופן הפגנתי למלתחה. בצורה זו יכלו להימנע מלהצביע בעד מנגנון-החישך ולהביע לו איאמון מעשי, מבלי שתהיה זאת הימנעות רשמית והפרת משמעת הקיאליציה.

אנשי מפא"י הרגישו מיד בתמרון רב-המשמעות של שותפיהם. בתנועה ורגות קרא לוי אשכול, שיטב ליד שולחן הממשלה, למשה ארם (אחדות-העבודה) וחנן רבין (מפא"י), שעמדו בדת האולם והשקיעו, אך סירבו להיכנס פנימה ולהצביע. כעבור יומיים נתו דבר עצמו את הפירוש לסירוב זה: מפא"י ואחדות-העבודה הצטרפו, לדבריו, לחזית המשמיצים את מוסדות-הבטחון הממלכתיים.

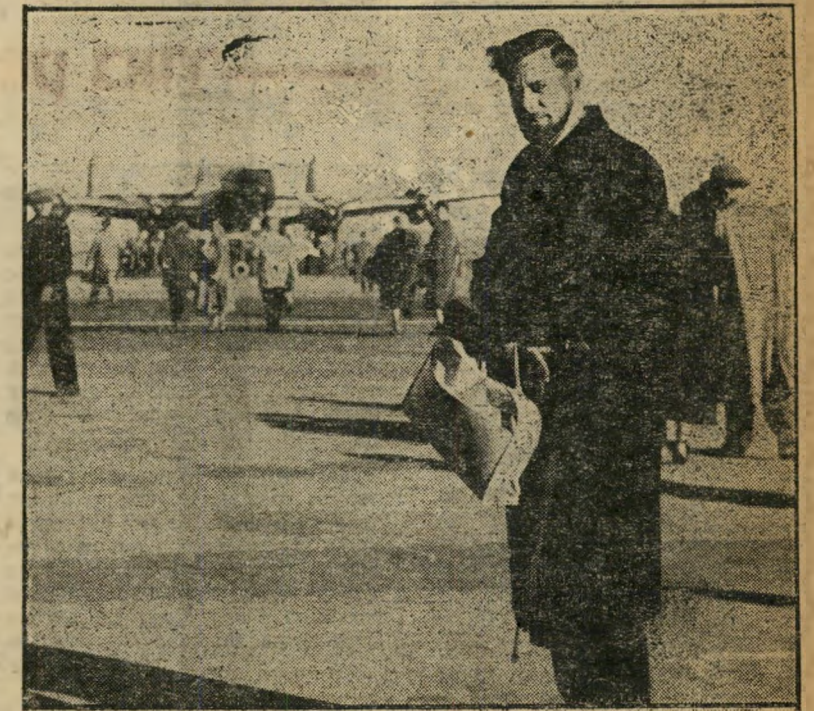

ביני ניתו פקידה

תנו שהיה פוכו לראשיהשלטון לקבור בהצבעת המחפירה את כל הפרשה, ולהשאיר את הציבור נבוך וללא הכרעה ברורה, לולא מצעו זאת עורכי העולם הזה ואלי תבור עצמו מראש. קריאת-התגר שלהם כפראם פעם אחרי פעם להעמיד לדיון את תבור על מתן הודעה כוונת, אי להעמיד לדיון את ראשי המשטרה על הימצת תבור, עדיין ריחפה ב"היה. העובדה שהחוטפים לא נמצאו ולא הועמדו לדיון, בעוד שתבור לא הועמד לדיון על מתן הודעה כוונת, עמדה לעיני הציבור כסלע איתן, עליו התייחו כל ההשמעות.

עתה יצא העולם הזה להתקפה נוספת. במשך כמה ימים הפיצו כיכני מנגנון-החישך את החשד כי העולם הזה חטף את תבור, אולם המלאכה נעשתה בצורה פקחית. החשד נאמר רק ברמז, או בהודעה של דוברים רשמיים, שאין החוק מתיר לתבעם על הצאת-דיבה. לחתך שכח משמין אחד כלל-היהירות אלה. בטור שהופיע בדבר השבוע, נאמר כי החטיפה לא בוצעה על-ידי שב"ב, אלא על-ידי ש.פ. — שרות עצמי של העולם הזה. ביום החמישי הניש העולם הזה קיבלנה פלילית על הוצאת דיבה נגד הצאת דבר, עורך דברי השבוע ובעל המאמר, אחד מדוברי מפא"י.

היתה זאת קריאת-תור שניה, ב"רה והדמשמעות. דבר יצטרך להוכיח כי העולם היה חטף את תבור, או לשאת באחריות לעלילה הוודונית. לשב"ב, אשר הפיץ את העלילה בשקידה במשך שבועיים, ניתנה ההודמות להביא באמצעות דבר בפני השופט את כל

אורי אבנרי, לפני מסום אל-על שהטיס אותו ללונדון. בניגוד לשמועות שפורסמו בכמה עיתונים, לא התכוון עורך העולם הזה לתת פירסום בחוף-לארץ לפרשת החטיפה, כדי שלא לפגוע בשמה הטוב של המדינה. הוא נסע לחיפוש עם מדינאים בריטיים ויהודיים, לבידור בעיית החיטים במרוכב.

חופש התנועה

הוא נסע לחיפוש עם מדינאים בריטיים ויהודיים, לבידור בעיית החיטים במרוכב.

מפקד המחוז בא

כאשר נתן השופט ארכה לחשטרה להביא לבית המשפט קצין אשר יוכל להישבע לאמיתות הטענות נגד אורי אבנרי ושלוס כהן, הופיע באולם בית-המשפט מפקד המחוז יואב פלג (מ"ן). לצדו ישב ע.מ.מ. יחוסע וולפסון, קצין תביעות ראשי בסטה המחוז. אולם מפקד המחוז נמנע מלעלות על דוכן העדים, שלח את הקצין ספורוסה, שגם הוא לא שיכנע את השופט.

ההוכחות שיש בדיון — או לעמוד בפני הציבור כחבורת שקרנים ומעלילים. כל זה היה ברור לאיש שהתייצב בראש המערכה — ד"ר בן-גוריון. הציבור דרש את הבאת לדיון של החוטפים. תבור דרש להעמיד לדיון על מתן הודעה כוונת כי נחטף, או להעמיד לדיון את ראשי המשטרה. העולם הזה תבע לדק את העתון הראשון שהעז לומר בגלוי כי החטיפה היתה מבוימת. באותו זמן הודיעה המערכת על מתן פרס של אלף ל"י לכל מי שיגרום לגילויים ולחיסולם בדון של מבצע-החטיפה עצמם.

ביגיי הבין כי אסור היה לתת לדברים להישאר במצב שאנשיו הם הנאשמים. היה צורך לעשות משהו שיצור את הרושם כאילו ישנה האשמה אמיתית כל שהיא נגד תבור או עורכי העולם הזה. הוא הטיל על חיים כהן למצוא את הסניף המתוכנן שיאפשר לעשות רושם זה, מבלי להגיש את המשפט האמיתי שהציבור דרש אותו — המשפט על החטיפה או על ביום החטיפה. כך נולדה התביעה נגד אבנרי וכהן.

בושות בבית-המשפט

תביעה, שהונשה בחפזון ועם כל סימני-הלחי והמבהים של מצפון רע, גרמה כושות מחפירות למגישיה. מול השופט עמדו אורי אבנרי ושלוס כהן, שקטים ורציניים. כפי שעמדו בקרוב לארבעים קרבות, כמקלענים על אותו גיפ של פלוגת שועלי משטון ואחר-כך מפקדי-כיתות באותה מחלקה של חטיבת גבעתי. עתה הם עיצרי המדינה שקמה במלחמת תש"ח — ואילו בין יוזמם מעצרים היו כמה מהמשתמטים של תש"ח. מחממי כסאות העורף, לצדם של העצירים עמד עורך-הדיון אריה כרינסקי, עוזרו הפיקה של שמואל תמיר, לשעבר אחד מחטופי הסיוון.

כשביקש סמל-המשטרה מן השופט לעקב את נסיעתו של אורי אבנרי לבריטניה, תבע מרינסקי לחקרו. אחרי השאלה הראשונה, הודה הסמל בבושת-פנים שאין לו שום מושג על החקירה שהתנהלה בענין זה. בהחלטה עקצנית דחה השופט וזהר את השמיעה לשעה אחרת, כדי שיופיע קצין שיש לו מושג על הענין.

השעה עזרה. באולם בית-המשפט היפיץ מפקד המחוז, יואב פלג, בכבודו ובעצמו. אולם משנתחדשה הישיבה, נמצו מלעלות על דוכן העדים. במקומו הופיע מפקח ראשון אהוד ספורוסה, אחד מקציני החקירות. אחרי השאלה הראשונה ה"ד שגם לו אין מושג על החקירה שהתנהלה — אם התנהלה, וכי הוא מסתפק בזה שהוא נותן אמון בממונים עליו. תוך נויפה גלויה במשטרה שיחרר השופט את הנאשמים ממעצר בלי ערבות, סירב למוע את יציאת אורי אבנרי מן הארץ. אולם כעבור שעתים הופיע ספורוסה שוב, ביקש לקבוע שמיעה נוספת למחרת היום.

ביום הששי התקבץ קהל גדול של עתונאים וסקרנים. על דוכן העדים עלה מפקח שני אליעזר פוגאץ מן המטה הארצי, אדם הקשור עם בטאון-הרפוש של מנגנון-החושך. הכינים המשפטיים היו מוחזזים. הקהל חידד את אוזניהו, ציפה להתנגשות דרמטית. אולם גרם הוא אכזב. במפתיע נכנעה המשטרה: לא היה לה שום חשק לעמוד בחקירה שתגלה את מגמותיה, לכן ויתרה על ההתנגדות ליציאת אבנרי. כערבות של 500 ל"י, שוחררו הנאשמים.

הפחד הנרדף

תום השבוע השני אחרי החטיפה, היו החזיתות ברורות. מעולם לא היה המערך כה גלוי לעין. בראש עמד דויד בן-גוריון בכבודו ובעצמו, כשהוא נעזר על-ידי חיים כהן, עמוס בן-גוריון והממונה על שרותי-הבטחון, ששמו אסור לפירסום. משרד המשפטים, השב"ב והמשטרה פעלו על פי הוראותיו — מכונה אדירה ומשומנת.

מולם עמד קומץ האנשים, שהפכו את העולם הזה, במלחמה עקשנית ועקובת מעשי-תגל, ללכוד ציבורי במדינה. במשך שנה שפכו אור על התבטושות הנסיות להקמת רודנות סמויה של קצוות-המנהלים המסתתרת מאחורי גבו של ביגיי.

אולם פרשת החטיפה על-ידי מנגנון החושך ומסע-הדריסה הממשלתי שבא בעקבותיה, לא הוכתבו על-ידי רגשי-זנקם בלבד. הם הוכתבו בראש-ראשונה על-ידי פחד סתום. פחד זה גרם לנסיין מנגנון-החושך להעלות לעיני הציבור את המונה המשורטכת של תנועת מאורגנת, המאגדת בקירבה את כל לוחמי-האמת, משמואל תמיר ועד אורי אבנרי ושלוס כהן מצד אחד, ומעורכי העולם הזה ועד "מחתרת" נתן ילין-מור, מנהל מלחמת לח"י בכוכב הבריטי, מצד שני. כל "התנועה" הו קשורה, לפי תיאורים אלה, עם המחתרת שכאילו הרגה את קסטנר.

כך מנסים להפחיד את הציבור מפני תמיר, כהן, ליבנה, ליבוביץ, ילין-מור, אלדד ואחרים. שום דבר מציאותי לא הצדיק את הפחד ההיסטרי מפני אנשים אלה. מאחוריהם ומאחורי אף אחד מהם אין עומד כיום שום עורך ציבורי מאורגן. לא קיים ביניהם שום שותף-פעולה פוליטי ובשאלות רבות יש ביניהם ניגודים רציניים במינה שנוזמו: יחד מפעם לפעם, בחזית אחת, הרי היה הדבר כמעט במקרה. הם דמו לעובדים-ישיבים ברחוב הרואים כי בית עולה באש, והממהרים להביא דליימים לכבותה.

בכל זאת היה דבר אחד מש תף לכל האנשים האלה: הם עמדו מחוץ לשליטת-החלוקה המפלגתית בארץ, המחלקת את כספי האומה למפלגות השונות. הם לא ניזונים מכספי השנור והמענקים, ועל כן לא היה עליהם לסתום את פיהם. לא יכלו להיות נגדם תיקים כשב. שיבטיחו את שתיקתם. מהם שהיו לתחמים חתיקים, איש-איש בעל עבר מלחמתי מפורא משלו מהם בעלי עבר ציבורי וחלוצי עשיר. עתה צויירו כולם כפושעים פליליים. כאוי-יהעם ועוכרי-ישראל.

פני קבוצת-החצר של ביגיי עלה החשש הנורא, כי אנשים אלה, או כמה מהם. עשויים להתארגן באחד המימם לכוה פוליטי, ולהחזק אלטרנטיבה אמיתית למשטר הקיים במדינה, אלטרנטיבה שתמשוך אליה את מיטב הכוחות הביניים והיוצרים בדור הצעיר. כל פרשת אלי תבור, מרגע החטיפה ועד להעמדת עורכי העולם הזה בדון כפושעים פליליים בשל גילויי אמת, היתה תוצאת הפחד הנורא הזה — פחד שהיה תוצאת אי-הבטחון הפנימי של אובדן-דרך, והמצפון הרע של מוליכי-שולל.